

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 27/10/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 8)

Giáo học của chư Phật Bồ Tát là chỉ dạy ta con đường quay trở về tự tánh của chính mình, tuy nhiên, chúng sanh mê muội, thường bị lừa bịp bởi các trò ma quái.

Mô tả về tự tánh ấy, ngài Lục Tổ Huệ Năng thốt lên rằng: “*Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp, nào ngờ tự tánh vốn dĩ thanh tịnh ...*” Thậm chí, tự tánh của mỗi chúng sanh đều hiện ra cảnh giới nhất chân pháp giới và Thế giới Tây phương Cực lạc.

“*A Di Đà Phật*” dịch thành ý trung văn là “*vô lượng*”. Đó là tâm vô lượng, trí tuệ vô lượng, đức năng vô lượng, tài nghệ vô lượng, thỏa mãn vô lượng, niềm vui vô lượng ...v.v. Không thứ gì không đạt đến vô lượng. Hòa Thượng nói: “*Những thứ vô lượng này đều có sẵn trong ta*”.

Vì là sẵn có đầy đủ đến vô lượng như vậy, nên chúng ta phải biết rằng, Phật không ban tặng cho chúng ta mà chư Phật Bồ Tát đến thế gian chính là khơi dạy và cảnh tỉnh để chúng ta quay về với tự tánh.

Phật mà còn chẳng ban cho chúng ta thứ gì thì cũng chẳng có thánh thần nào, hay yêu ma quỷ quái nào, có quyền năng ban cho chúng ta. Hãy nhớ điểm đặc biệt này để chúng ta không bị lừa gạt!

Có một quãng thời gian, người ta đổ xô đi xem rồi dẫm đạp làm đổ rạp những hàng rào trồng rau bên đường, chỉ vì tò mò xem thấy có bóng Phật trên cây Bồ Đề. Chính quyền vào cuộc mới biết là kỹ xảo của ánh đèn. Những chuyện si mê cuồng tín như thế ở nhân gian rất nhiều.

Tất cả những thần quyền hay yêu ma quỷ quái không thể tác động trực tiếp đến tự tánh của chúng ta, nó chỉ có thể tác động được ở bên ngoài.

Một trong những trò lừa bịp của đám yêu ma quỷ quái là chúng sẵn sàng thừa nhận đây là phát minh của chúng, kia là sáng chế của chúng. Trong khi đó, Phật hay Khổng Lão Phu Tử đều chỉ nói là các ngài thuật lại những gì mà người xưa, cổ Phật đã nói, các ngài không sáng tạo. Ngay như Hòa Thượng Tịnh Không cũng vậy! Nhìn lại 70 năm giảng kinh nói pháp của Ngài, gần như buổi giảng nào, Ngài cũng nhắc đến Thầy của mình. Người học trò kính thầy thì thường nhắc đến thầy và làm theo lời thầy. Qua thân giáo và khẩu giáo thiết thực của ngài, chúng ta học được rằng những gì chúng ta nói và làm đều phải là từ nơi thầy dạy bảo, như vậy thì nhất định sẽ không sai, ngược lại, nếu ta nói, ta làm theo cách của ta thì chắc chắn sẽ sai.

Có người hỏi Hòa Thượng: “**Thưa Ngài! Sao người ta thường bị ma nhập vậy?**”
Hòa Thượng trả lời: “**Bởi vì tâm ma nên rước ma đến!**”.

Tâm ma là tâm “*vô công hưởng lộc*”. Khi ai đó làm được việc gì tốt thì đằng sau họ là nỗ lực trong nhiều năm tháng. Ta thấy thành công đó, nhưng không dụng công làm theo mà chỉ ngồi đó vọng tưởng, mong cầu được như họ, thì tâm này là tâm tà, là tâm bất chính, là tâm ma. Nhà đóng kín, có cánh giới, thì kẻ trộm làm sao vào? Tâm ta cũng vậy: Tâm ma thì mở đường cho ma.

Câu chuyện của anh xe ôm năm ấy làm tôi nhớ hoài. Anh kể cho tôi về một người đã mua một chiếc chuông giá 25 triệu đồng để cầu mua may bán đắt chỗ ông thầy đó, trong khi giá bán trên thị trường chỉ là 8 triệu đồng đã gồm lãi. Người này đã giàu rồi, bây giờ lại mong cầu giàu hơn. Tâm tham của người này vừa khởi thì gặp ngay tâm tham của ông thầy, thật đúng là ma tham nhỏ gặp ma tham lớn!

Bản thân tôi cũng không cần mong cầu nữa, mấy hôm nay tôi bệnh, tôi đã nghĩ đến việc chấp nhận dừng lại sau bao năm nỗ lực. Đây không phải là lời dự báo mà là cảm nhận lời Phật dạy rằng, mọi sự ở thế gian này phải đi theo định luật sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ...v.v. Càng lúc mọi việc càng không như ý mình, thì mình biết, ngày ra đi của mình đang đến gần.

Thực tế ngày nay, chúng ta không sống trong chân tâm mà sống trong vọng tâm mong cầu; mong cầu rồi thì phân biệt; phân biệt rồi thì chấp trước; chấp trước không được thì kết quả là phiền não. Cho nên không có mong cầu thì mới an vui. Nếu không hiểu điều này, chúng ta sẽ luôn oán trách rằng mình phục vụ, mình làm cho người, mà vẫn bệnh, vẫn khổ.

Phật thuyết pháp là từ tâm thanh tịnh mà lưu xuất ra, cho nên chúng ta cũng phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh thì mới tiếp nhận được. Nếu không, chúng ta chỉ dùng vọng tưởng, mà vọng tưởng thì đầy rẫy tâm mong cầu.

Vì sao Phật được gọi là “*Như Lai*”? “*Như*” là như thật, “*Lai*” là không đi không đến. Tâm mình chưa được tâm “*như thật*”, chưa sống trong chân tâm. Buổi sáng xách giỏ đi, đều có chủ định, nhưng đến chiều xách giỏ trở về thì chủ định ban đầu không còn nữa, mà thay thế vào đó là hàng trăm các chủ định khác. Đây chính là vọng tâm!

Vọng tâm dẫn chúng ta mở cửa tham, sân, ngạo mạn, ảo danh ảo vọng nên tham, sân, ngạo mạn, ảo danh ảo vọng, mới vào được. Nay, chúng ta đóng hết các cửa này, chỉ mở cửa Giác, Chánh, Tịnh, Bồ Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiên Định, Bát Nhã. Đó là tất cả những đức năng vốn có sẵn, không thiếu một thứ gì trong tự tánh của chúng ta.

Thậm chí, trong kinh, Phật đã nói rằng: “*Đắc đạo Bồ Đề, quy vô sở đắc*” nghĩa là đạt đến đạo Bồ Đề thì không có cái gì để đạt cả vì nó đã vốn có sẵn đầy đủ viên mãn mọi thứ trong ta rồi, cho nên, Hòa Thượng nói: “**Không cần phải hướng đến ai mà cầu**”. Ngay đến Phật Bồ Tát không cần cầu thì yêu ma quỷ quái cũng không cần cầu. Cầu cũng vô ích vì họ không có năng lực ban cho chúng ta.

Vậy phương pháp cầu thế nào cho đúng? Hòa Thượng nói: **“Phật pháp gọi là nội học nên chúng ta hướng đến trong chân tâm của mình mà cầu”**. Có nghĩa là mình phải hồi phục lại chân tâm của mình. Nội là trong, hướng về bên trong, hướng về tự tánh chúng ta để hồi phục tâm lượng vô lượng, trí tuệ vô lượng, đức năng vô lượng, tài nghệ vô lượng, thỏa mãn vô lượng, hưởng cái niềm vui vô lượng, không có thứ nào là không vô lượng. Tuy nhiên, hiện nay, chúng đang bị che lấp hết bởi *“tham sân si mạn”*, *“danh vọng lợi dưỡng”*, *“tự tư tự lợi”*, hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*.

Hòa Thượng nói **“Hướng đến chân tâm của mình mà cầu. Nếu có thể hồi phục sự vô lượng của tự tánh thì bạn là Phật, là Bồ Tát, gọi là Pháp thân Đại sĩ. Còn nếu bạn mê thì bạn chính là phàm phu, là chúng sanh.”**

Giá như các nhà học giả, nhà phê bình mà nghe được câu nói này, thì họ không còn chụp mũ cho Phật pháp là mê tín, là thần quyền. Phật Pháp rất thực tế, luôn bản thể hóa và hiện đại hóa. Nếu mọi thứ đều xuất phát từ chân tâm thì nơi đó hoàn toàn tốt đẹp, thuần thiện vô ác.

Vậy thì cho dù bất cứ xã hội nào, càng hiện đại thì chúng ta càng cần quay về nội tâm mình, tìm lại thứ vốn có trong nội tâm mình.

Ngày nay chúng ta hay nghe thấy những từ *“về nguồn”*, *“tiếp nối truyền thống”* vì đó là những điều còn nguyên bản mà không bị xen tạp. Người xưa nói *“Nhân chi sơ tánh bản thiện, tánh tương cận tập tương viễn”* nghĩa là vốn dĩ con người thuần tịnh thuần thiện nhưng mà do vì tập nhiễm nên trở nên xấu ác.

Hôm qua tôi đọc một cuốn sách có lời tựa rất cảm xúc, kể về sự đùm bọc, chia sẻ, giúp đỡ của bà con lối xóm, của nhà chùa dành cho một người học trò nghèo quê Quảng Nam trong bối cảnh anh không có thứ gì trong người, không có tiền ăn học. Đó là những năm tháng không xa chúng ta, nhưng sao con người lại có thể sống thiện lương đến thế. Thật khó tìm những câu chuyện như thế ngày nay. Cho nên, con người luôn muốn tìm về nguồn, về Văn hóa Truyền thống bởi nơi đó không có bóng dáng lừa lọc, mà chỉ là sự chân thành, người người luôn yêu thương, chăm sóc, bao bọc, che chở lẫn nhau.

Hòa Thượng nói: **“Cả thầy Phật pháp quy nạp là vấn đề của mê và ngộ. Ngộ rồi thì hồi phục tự tánh, bạn là Phật Bồ Tát. Bạn mê tức là bạn chưa hồi phục tự tánh thì bạn làm phàm phu”**.

Cho nên, học Phật là học cách hồi phục lại tự tánh vốn có của chúng ta. Phật là một vị thầy giáo sáng suốt. Chúng ta chỉ cần *“Y giáo phụng hành”*, nghĩa là nghe lời và làm theo một cách triệt để, mà không pha trộn cách thấy, cách biết, sai lầm của mình, thì sẽ có thành công, không có thất bại.

Hòa Thượng dành ra một đời của ngài để biểu pháp cho chúng ta thấy rằng việc nghe lời và làm theo sẽ thành công đến mức trọn vẹn. Bản thân tôi cũng vậy, tất cả những gì tôi làm đến ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ sự chỉ dạy của Hòa Thượng Tịnh Không. Với chính mình thì không ngừng tu sửa thay đổi, còn với người thì tận tâm, tận lực hy sinh phụng hiến. Đó là điều Hòa Thượng đã dạy tôi.

Hòa Thượng, đối với Thầy, đối với Phật, đối với các bậc Thánh Hiền của các tôn giáo khác, đều một mực tôn kính, luôn xem mình như người học trò nhỏ, nên cả cuộc đời ngài sống ở thế gian này là cuộc đời hy sinh phụng hiến một cách viên mãn. Sau những năm tháng mà tôi dịch được khá nhiều đĩa giảng của Hòa Thượng và nhận được chân giá trị từ những bài giảng ấy, tôi mới muốn học tập Chuyên đề Khai thị 1200 Đề tài của Hòa Thượng Tịnh Không, để tôi được 1200 lần nhắc lại lời của Hòa Thượng. Chẳng những là 1200 ngày mà có thể nhiều hơn nữa, nếu thời gian cho phép, thì tôi sẽ dành hết cuộc đời này, chỉ nhắc lại lời của Hòa Thượng. Tôi muốn lưu dấu ấn để thế gian hiểu rõ rằng, có một người thật tu thật làm, đến thế gian chỉ để hy sinh phụng hiến.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến
để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*